

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2004. március 21.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

4. ISTENISMERET ÉS ÖNISMERET

Alapige: Lukács 5,1-11

Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, Ő a Genézaret-tó partján állt. Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálójukat mosták. Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki a hálójukat fogásra!” Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálójukat.” S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálójuk; ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltöttek mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek.

Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak.

Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!”

Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték Őt.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, hálásan köszönjük ezt a csendes vasárnap estét. Magasztalunk téged azért, mert valóban te vagy a mennyország kapuja és idvességnek ajtaja, és aki rajtad belép, az a teljes életbe lép be. Ezért most még egyszer

4. ISTENISMERET ÉS ÖNISMERET

alázatosan könyörgünk, buzgó szívből esedezünk, légy minékünk segítségünk, mert jól látod, mely sok bűnünk. Csak éppen mi nem látjuk azt, Urunk nagyon sokszor.

Ajándékozz meg ma este minket azzal, hogy felragyogjon előttünk újra a te szent személyed, és jobban megismerjük téged. Ajándékozz meg minket azzal, hogy meglássuk azokat a bűnöket, amelyekkel együtt élünk, amely miatt szenved sokszor már a környezetünk is, és amikkel bántunk téged, csak éppen mi még nem neveztük őket néven, és nem hagytuk el.

Engedd, hogy jobban megismerjük ma a te végtelen nagy kegyelmedet és konkrét módon a bűneinket, hogy bocsánatot nyert bűnösökként mehessünk tovább az utunkon — veled.

Ámen.

Igehirdetés

Ezeken a havonkénti vasárnap esti alkalmakon azt vizsgáljuk, hogy mit jelent Jézussal egy hajóban evezni. Vagyis mi vár arra, aki élete hátralevő részét, meg az örökkévalóságot az értünk is meghalt és dicsőségesen feltámadott Jézus Krisztussal akarja tölteni. Hogyan folytatódik az élete annak, aki találkozott Jézussal, aki hisz Őbenne. Mit kapott tőle?

Láttuk az elején, hogy mindenekelőtt életet kapott tőle, hiszen mi a bűn állapotába születünk, és a bűn zsoldja halál. Ez nemcsak a biológiai halálunkat jelenti, a halál az Isten nélküli állapot. Ebben az állapotban kínlódjuk végig Jézus nélkül ezt a földi életet, és ez az állapot válik véglegessé és megváltoztathatatlaná a számunkra, amikor a biológiai halálunk bekövetkezik. Hacsak közben nem találkoztunk Jézussal, és nem hiszünk benne.

A vele való találkozás tehát mindenekelőtt a megmenekülést jelenti. Talán emlékszünk még azokra a gyerekekre, akikről az a bizonyos regény szólt, hogy hogyan pusztították ott egymást meg a környezetüket azon a szigeten felnőtt nélkül, apátlanul, anyátlanul, eszetlenül, hitetlenül. Ehhez hasonlóvá vált az emberiség is, mióta a maga istenének tekinti magát, és Isten nélkül akar élni.

Aki Jézussal találkozik, azt Ő visszaviszi az Atyához, mint azokat a gyerekeket, akik ott halálra voltak ítélve, visszavitték a családjukhoz, és az apjuk közelében újra mindent megkaptak, amire szükségük volt az élethez. Azt a bőséget, amit a bűn esetben elveszítettünk, azt a lelki gazdagságot visszakapja a hívő, amikor Jézussal összeköti az életét.

Legutóbb pedig azt láttuk, hogy aki Jézusban hisz, aki vele egy hajóra száll, az soha többé nem lesz egyedül, soha nem tapasztalja meg a magánynak a nyomasztó, fojtogató sötétjét, még a halála óráján sem. Kitűnt, hogy Jézus közelében, vele egy hajóban, az Ő erőterében rendeződik az életünk, és hasonlítani kezdünk hozzá, változni kezd az ember. Láttuk azt is, hogy az Ő közelsége teljes védelmet jelent.

Végül pedig azt hallottuk a múltkor az igéből, hogy, még ha egyedül küldi is el Jézus a benne hívőket valahova, azok bizonyosak lehetnek abban, hogy szemmel tartja őket és minden körülmények között számíthatnak Megváltójukra. Emlékszünk,

hogy a tanítványok magukban küszködtek a viharral, szembeszéllel, evezéssel, Jézus meg fönt a hegyen imádkozott tőlük messze, de látta őket, és a kellő pillanatban megérkezett és szabadítást adott. Ebben egészen bizonyosak lehetünk.

Ennek a mai történetünknek az alapján arról szeretnék beszélni, hogy aki Jézussal egy hajóban evezik, az jut el helyes istenismeretre és helyes önismeretre. A helyes istenismeret keveseket érdekel. Önismereti kurzusokból van bőven, mert rájöttek az emberek arra, hogy mennyire nem ismerjük magunkat. Hol lebecsüljük, hol túlbecsüljük az értékeinket és hibáinkat, lehetőségeinket és korlátainkat, önmagunkat és egymást. Ebből aztán sok baj lesz: sok csalódás éri az embert, sok feszültség támad, sok kárt okozunk emiatt. Ezért azután különféle tanfolyamok, kurzusok indultak, hogy ismerd meg magadat.

Az emberrel foglalkozó tudományok igyekeznek feltárni az emberi lélek mélységeit. Ezek igazából nem olyan nagy mélységek, de bizonyos eredményekhez azért hozzásegítenek bennünket. A nagy igazság azonban az, amit Jeremiás könyvében így olvasunk: „Csalárdabb a szív mindennél, kicsoda ismerheti azt?” Igazi helyes önismeretre magunktól nem tudunk eljutni, mert igazán helyesen csak az ismer minket, aki alkotott. Isten nélkül elég felszínes és sekélyes lesz az önismeretünk is. Aki viszont Őt megismeri, az ott az Ő színe előtt, az Ő megismerésének és elismerésének a fényében meglátja a maga valódi arcát. Ezért kapcsolja össze a Biblia ezt a kettőt, és mindig ebben a sorrendben említi: helyes istenismeret és abból következik a helyes önismeret, abból aztán sokféle helyes cselekvés.

És hogy mennyire fontos nekünk az egy igaz, élő Istent megismerni, arra nézve Jézus mondta a legfrappánsabb összefoglalást, amikor a főpapi imában ezt mondta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17,3). Ez maga az örök élet. Nekünk fő törekvésünk kell legyen, hogy egyre mélyebben, a valóságnak megfelelően ismerjük meg az egyetlen igaz Istent (mert sok úgynevezett önjelölt istenség is létezik), és akit Ő elküldött, Jézus Krisztust. Istent pedig mi szintén csak tőle magától ismerhetjük meg. Ahogy Ő magát a Szentírásban kijelentette, és ahogy Ő magát a legteljesebben, kézzel foghatóan Jézus Krisztus személyében kijelentette.

Ez a történet jól szemlélteti azt, hogy még Jézus közvetlen közelében is el lehet tölteni éveket úgy, hogy valaki nem ismeri Őt igazán, és helyes önismeretre sem jut el. Hiszen Pétert Jézus már korábban elhívta. Már többször találkoztak, többször beszélgettek — és kiderül: mennyire fogalma sincs arról, hogy kicsoda igazában Jézus, és hogy ki igazában ő maga. Hogy derül ez itt ki?

A Genezárreti tóról azt mondják, este gyorsan lehül a vize, a halak szeretik a langyosabb vizet, és ezért este csapatostól a tó közepére húzódnak be, a mélyebb részekre. Ezért a halászok éjszaka és a mélyen halásztak. Ott volt együtt a sok hal. Amikor melegegett reggel, akkor elsősorban a tó partján, a sekélyebb víz melegegett fel, akkor meg kihúztak oda, és szétoszlott a nagy tömeg hal sokkal nagyobb területen, a tó egész kerületén. Akkor nem volt érdemes halászni, mert ott egyszerre csak keveset fogtak volna, és az akkori kerítőháló csak kaparászta volna a sekély

4. ISTENISMERET ÉS ÖNISMERET

tónak a fenekét. Ezért éjszaka halásztak, a mélyben. Ezt Péterék jól tudták, ez volt a szakmájuk. Apáról fiúra szállt a tapasztalat.

Azt olvassuk itt, hogy nekiindulnak egy este, hogy halásszanak. Utána jön ez a szinte érthetetlen mondat, hogy egész éjjeli munka után sem fogtak semmit. Egy fia halacska sem akadt a hálóba. Pedig nem így szokott lenni. Ők ismerik a helyeket. Megvan a technikájuk, szakismeretük. Vannak tapasztalataik. Van itt izom, erő, van itt ész is. Minden megvan. A hal is biztos ott van, csak valahogyan nem került bele a hálóba. A kudarcok éjszakája. Az érthetetlen kudarc éjszakája, amire nincs megnyugtató magyarázat. De a hálók ugyanúgy tele lettek moszattal meg mindenfélével, úgyhogy azt olvassuk, hogy reggel, amikor kievickéltek a partra, „mosták a hálóikat.”

Nem tudom, milyen gondolatok és indulatok lehettek bennük akkor. Lehet, hogy otthon semmi nem volt, nekik kellett volna az asztalra valamit letenni, és most hazamennek üres kézzel. — Mit csináltatok egész éjszaka, apukám? — ezt szokták kérdezni ilyenkor az asszonyok.

Egyszer csak hallják, hogy nagy tömeg közeledik. Korán elkezdte már Jézus a tanítást, sokan összeverődtek köréje. Jézus egyenesen Péterhez megy, és azt kéri, hogy hadd szálljak be a halászbárkádba, és menjük egy kicsit beljebb a parttól. A tanítók ezt gyakran tették, mert a víz rendkívül jól vezeti, sőt egy kicsit fel is erősíti a hangot. Bentről jobban hallják, mintha a parton lenne Jézus is.

Lehet, hogy Péter nem éppen prédikációt akart hallgatni azon a reggelen üres gyomorral, csuromvizesen, kifáradva, de félretette a hálókat, és bementek egy kicsit, remélve, hogy hamarosan vége lesz. Aztán vége is lett, de akkor Jézus átváltott. Először *kérte* Pétert — azt olvassuk —, utána pedig egy *parancsot* adott: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” Most? Tíz órakor? Vagy akárhány óra lehetett már. Látszik, hogy nem ért hozzá. Ácsnak biztos jó, tanítónak kiváló, de nem halász. Ide szakismeretek kellenek, itt nem lehet barkácsolni. Mi tudjuk, hogy mi-kor mit, hogyan kell csinálni. No de ha annyira tudják, akkor miért nem fogtak az éjszaka? Azt nem értjük, hogy most miért nem fogtunk.

Péterből megszólal ez a keserűség. Lehet érezni minden szavából. Van benne keserűség, szemrehányás, egy kis feszültség is, türelmetlenség is, és kioktatja Jézust. Mester, (szándékosan Rabbinak szólítja) ez a te szakmád, ezzel foglalkozzál, és ne a másik szakterületével. Egész éjszaka mindent megtettünk és nem fogtunk semmit. Gondolod, hogy majd most, amikor régen másutt vannak a halak?

Elhangzik azonban itt egy sorsdöntő szó, sőt kettő. Károli úgy fordítja: mindazáltal a te szavadra kivetem a hálót, itt meg azt olvastuk: de a te szavadra *mégis* kivetem a hálót. Péter *mégis* megpróbálja legyőzni a maga szakmai büszkeségét, meg fáradtságát, keserűségét, meg mindent, ami ágaskodik az ellen, hogy engedelmessédjék Jézusnak. Ez a *mégis* indítja el azután a csodákat.

Kivetik a hálót — nem tudom, milyen gondolatokkal, indulatokkal; és olyan szemléletesen írja le Lukács: — visszahúzni már nem bírták. Egyszerűen tele lett. Ennyire tele nem szokott lenni. Annyira tele, hogy nem fér bele a hajóba, hívni kellett a kollegákat, hogy hozzák másik a bárkát is, meg kell a két kezük, az erejük is.

Ekkora fogást még nem látott. Ki tudja, hány éve, évtizede űzte a mesterséget, de ilyen még nem volt. Mi történt itt? Világos nappal, bent a mélyen, ahol ilyenkor nem kellene hálnak lennie. És annyi, amennyit még életében nem látott.

És innen kell figyelniük minden szóra, amit Lukács ír. Lukács tudatosan és a Szentlélekre hallgatva írta az evangéliumát. Három olyan kifejezést is olvasunk, ami Péter számára teljesen új fényben ragyogtatta fel Jézus személyét, és nem rest ezt azonnal beismerni, nyilvánosságra hozni, és annak megfelelően viszonyul Jézushoz, ahogy most megismerte ebben a cselekedetében.

„Simon Péter pedig ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt...”

Ez a „nagy félelem” vallástörténeti szakkifejezés. Amikor az ember az istenség jelenlétét átéli, vagy mi a Szentírás alapján mondjuk, hogy a személyes Isten jelenlétét átéli, amikor valami olyat tapasztal, amire nincs más magyarázat, csak az, hogy itt az Isten közbenyúlt és cselekedett, akkor úrrá lesz rajta ez a tremendum, ez a félelem. Nem tudja mitől, miért, kitől. A szíve mélyén sejti, hogy itt a mindenség Ura előtt állok. Itt valami egészen más történt, mint amihez hozzászoktunk. Éppen ezért ez a félelem térdre kényszeríti. És éppen ezért itt már nem azt mondja: Mester, mint előbb, amikor oktatta, hanem azt mondja: Uram. Ezt a szót a hívő zsidók az élő Isten személyneve, a Jahve helyett mondták.

Ez a félelem, ez a letérdelés, ez a megszólítás: Uram, egy hívő zsidó szájából csak az Isten színe előtt jött ki, és csak ott viselkedett így.

Ezt megint nem tudhatjuk, és javasolom, hogy ne is találgassuk, hogy Péterben ez mennyire volt tudatos, meg mit gondolhatott, amikor ezt mondta. Nem tudjuk. A tényeket tudjuk, ami itt leírva van. De ezek szerint akár tudatosan, akár egyelőre még csak a szíve mélyén, átélte azt, hogy itt ő a szent Isten jelenlétében áll. Vagy maga Jézus Isten? Őbenne maga Jahve jött el hozzánk? Ki érti ezt? Kinek a fejébe fér ez bele? Kinek a bárkájába fér be az a fogás, amihez a teremtő isteni hatalommal cselekvő Jézus segítette őket? Nem fér bele a hálóba, nem fér bele a bárkába, és Jézus személyének a titka nem fér bele az emberi értelembe. Itt valami mindent meghaladó titok lett nyilvánvalóvá.

Ezért nem is foglalkozik a halakkal. Jézus személye lesz neki nagyon fontos. És átéli a kegyelemnek a gazdagságát. Ő, aki magában morgolódt, aki oktatta Jézust, aki megvetette Őt amiatt, hogy ehhez a szakmához nem ért, meg ostobaságokat parancsol és megszegyeníti őt, nevetség tárgyává teszi, hogy itt világos nappal a mélyben kezd halászgatni.

Sok minden összejött, és sok mindenben igaza volt. Mert ezekben mindben igaza volt Péternek. A maga igazával szembefordulva leborul az Isten jelenlétében, és Úrnak szólítja Jézust. Mert átéli, hogy itt egy másik világ is jelen van. Itt nem arról van szó, hol tartózkodnak a halak, meg évszázadok alatt milyen tapasztalatokat gyűjtöttek a szakmai elődei. Itt arról van szó, hogy jelen van az Isten. De hogy van jelen? Itt a bárkában? Ilyen közel jött az Isten egy ilyen morgolódtó halászhoz, aki

4. ISTENISMERET ÉS ÖNISMERET

egész éjszaka hiába fáradt és nem fogott semmit? Ennyire megtiszteli őt, hogy beszélget vele? Mennyire nem volt türelmetlen Jézus, amikor azt mondta: „Evezz a mélyre, és vessétek ki a hálóitokat fogásra!” Benne pedig ott volt az ellenkezés, magyarázta, miért nem jó ez. Jézus türelmesen várta, hogy az *ige*, amit Ő mondott, majd meggyőzi Pétert, az ige elvégzi benne a munkát, és az ige munkája nyomán elhangzik ez a: mindazáltal. Mégiscsak képes lesz szembefordulni büszke önmagával, és egyszer csak ott fog térdelni a szelíd Jézus előtt, mert felismerte, hogy kicsoda Ő. Aki felismeri, nem tehet mást, minthogy imádja.

Előtte Mesternek szólította, most a legtermészetesebben jön ki a száján ez a szó: Uram. Leesett a hályog a szeméről. Ugyanazt mondja, és ugyanazzal a bizonyossággal, mint húsvét után egy héttel Tamás, aki abban is kételkedett, hogy igazat mond tíz tanítványtársa. Amikor a feltámadott Krisztust látta, akkor ő is azt mondja: Én Uram és én Istenem! Erre a felismerésre azok jutnak, akiknek Jézus az Ő titkát kijelenti.

Mind a kettőnek a végén ott van a személyrag is. Nemcsak Úr vagy mindenek felett, valahol a felhők felett lakozván, hanem az én Uram vagy. Mi valahogy titokzatosan összetartozunk. Te hozzám jöttél, itt ülsz a bárkában. Te engem megszólítottál. Neked van valami terved velem. Elhívtál, csak még nem indult be a tanítványi szolgálat. Nekünk személyes kapcsolatunk vagy egymással, és ezt te kezdeményezted. Én elképedve csodálkozom azon, hogy egy ilyen alakkal akarsz valamit. És még ezek után is, mert én bűnös ember vagyok, Uram!

Amikor felismeri és elismeri Jézust annak, akinek Ő mondta magát, s aki Ő valójában, akkor tudja kimondani azt, hogy kinek ismerte fel önmagát: aki ő valójában. „Én bűnös ember vagyok, Uram!”

Ha kicsit korábban mond valamit magáról, akkor nyugodtan mondhatta volna: én okos ember vagyok, Uram. Én tudom, hogy mikor mit és hogyan kell csinálni. Vagy ha egy kicsit már úrrá lett volna rajta a fáradtság, mondhatta volna: én fáradt ember vagyok, Uram! Ne kelljen most hallgatnom prédikációt, meg idevezni, oda-evezni. Máskor szívesen, de légy megértő: fáradt ember vagyok! Vagy ha még több keserűség volt benne az éjszakai kudarc miatt, akkor mondhatta volna azt. Itt azonban már csak ez felel meg a valóságnak: én bűnös ember vagyok, Uram!

A Jézusban megjelenő isteni szentség mellett a maga szentségtelenségét és tisztátalanságát látja meg. Az isteni gazdagság, ami megnyilvánult abban az elképesztően gazdag zsákmányban is, a maga szegénységét juttatja eszébe. És az, hogy elismerte Jézust Úrnak maga felett, a maga elesettségét teszi kézzelfoghatóvá a számára. Így térdel ott Jézus előtt, és aki Őelőtte letérdel, azt már fel lehet emelni. Aki vele szemben büszkélkedik, és elmondja, mit tud jobban, mint Ő, azon nem lehet segíteni. Aki már felismerte és elismerte Őt, és felismerte a saját elesett állapotát, azon lehet segíteni.

De tudjuk, hogy itt nem fejeződött be az az iskola, amibe Jézus Pétert beíratta. Ez nagy előrelépés volt, de jött az életében a kritikus helyzet, ahol kiderült, hogy még mindig nem ismeri igazán, kicsoda Jézus, és kicsoda ő maga. Nagycsütörtök

este az utolsó vacsorán azt mondja: Uram, lehet, hogy ezek mind elhagynak téged, de én... én soha! Én az életem kész vagyok érted áldozni. Kész vagyok börtönbe vagy a halálra is menni. Ez van este későn. Péntek hajnalban még nem szólalt meg a kakas, olyan korán van, esküvel letagadja, hogy valaha is ismerte Jézust.

Azt olvassuk, hogy akkor vezették keresztül a kihallgatási teremben leköpdösött, felpofozott, összevert Jézust azon az udvaron, ahol Péter a szolgálkkal együtt a tűz mellett melegedett és letagadta, hogy ismeri Őt. „És átmenvén az Úr, tekintett Péterre” — írja Lukács nagyon röviden. „És kimenvén Péter, keservesen sírt.” Egy kemény férfiember mit sír? Itt tört össze igazán. Itt tudta meg, hogy ki az a Jézus, aki őmiatta szenvedte el azokat a kínokat is, meg azon a napon a kereszthalál kínját is. Aki mégis méltatja őt nemcsak egy tekintetre, hanem majd feltámadása után egy bizalmas, meghitt beszélgetésre, ahol már csak *egy* kérdés hangzik el: Szeretsz-e engem? Péter válasza az: Mivel te ennyire szerettél engem, te tudod, hogy szeretlek téged. Itt jutott el igazán helyes Krisztus-ismeretre, de ott nagypéntek hajnalán ismerte meg igazán a saját szívét is.

Bizonyos vagyok abban, hogy Péter őszintén lelkesedett csütörtök este. Biztos, hogy nem képmutatásból mondta azt, hogy Uram, rám mindig számíthatsz, én kész vagyok veled börtönbe is menni. Csak azt nem ismerte, hogy mire képes és mire nem. Főleg azt nem ismerte, hogy mennyi rosszra képes. Hogy ennyi gyávaság, ennyi aljasság lapul ott a szíve mélyén. A szíve tetején, felszínén ott van a Jézus iránti lelkesedés, a rajongó szeretet. És ezzel együtt, ez alatt megbújhat ilyen sötétség, hogy esküvel tagadja, hogy valaha is ismerte őt... Erre nem gondolt, ezt nem hitte volna, hogy ő ilyen. De azt sem, hogy Jézus olyan, hogy ezek után nem dobja ki a tanítványi körből, hanem miután ezt megbeszélték, rábízza az Ő munkájának a folytatását.

Igazi Krisztus-ismeretre és igazi önismeretre ő is ott a kereszt közelében jutott el. Mint ahogy mindannyian ott jutunk el. *Mert az igazi bűnbánatot mindig a kegyelem felragyogása szüli bennünk.* Itt kezdődött ez a sok hallal, azután Jézus megbocsátó tekintetével folytatódott. Aztán azzal a beszélgetéssel: szeretsz-e engem?

Ismertem valaki, aki öntelt ember volt. Néha már fájt, ahogy dicsekedni tudott, és ahogy roppant ravaszul bizonygatta mindig, hogy mennyivel különb másoknál. Hol úgy, hogy a saját erényeit felmagasztalta, hol úgy, hogy másokat bírálgatott. Nagyhét előtt beszélgettünk egyszer és mondta, hogy természetesen készül az úrvacsorára. Gondolkoztam, hogy mondjam, ne mondjam, mert mindig tisztelettudó szeretnék maradni, nem akarom megbántani, de így ne úrvacsorázzék. Így nem szabad úrvacsorázni, ha ő mindenkinél különb, mindenki rajta kívül bűnös — akkor jobb, ha most ezt kihagyja. De nem szóltam semmit, hanem azokban a napokban sokat könyörögtem érte.

A nagypénteki istentisztelet után bejött a lelkészi hivatalba és minden bevezetés nélkül elkezdett zokogni. Egy ilyen Péter-féle férfiember. Hagytam, hogy kisírja magát, és akkor számon kérte rajtam: miért nem szólt maga nekem, hogy én milyen dicsekvő, rágalmazó stb. — és sorolta azokat a bűnöket, amik ott tényleg fájdalmasak voltak az utolsó beszélgetésünknel. Azt mondta: én így nem mertem ma úrvacso-

4. ISTENISMERET ÉS ÖNISMERET

rázni, de húsvétkor úrvacsorázhatnék? Mondtam: mondjuk el ezt most Istennek is. Amit nekem elmondott, ne legyünk restek, mondja el Istennek címezve egy imádságban. Felállt, letérdelt a szék mellé, én is ezt tettem, és egy megrendítő imádság hangzott el. Egy héttel előbb még én vagyok az okos, a különb, az összes többi hozzám képest senki. És amikor az a nagypénteki igehirdetés Jézus személyét és szeretetét felragyogtatta előtte, egyszerre látta, kicsoda ő. Muszáj előbb Jézust megismernünk, hogy igazi önismeretre jussunk. Így lehet valóban újat kezdeni.

Szinte azért is, hogy szemléltető oktatásban részesítsen Isten, ma reggel korán ébredtem és sok mindenért hálát adtam neki. Miközben hálát adtam és dicsőítettem Őt, egyszerre csak kristálytisztán látni kezdtem, hogy az életem egy területén milyen engedetlen vagyok. Ott mindjárt egyenesen folytattam bűnvalló imádsággal az imádságomat. Isten nagy békességet és reménységet adott a szívembe. De először Őt kellett látnom, neki hálát adni, Őt dicsőíteni, és Ő szereti annyira az övéit, hogy nem hagyja, hogy együtt éljenek bűnökkel és engedetlenségekkel, elsegíti helyes önismeretre is. De csak az Ő világosságában láthatjuk meg magunkat és tudunk igazán változni, és mások számára áldássá lenni.

Olyan kétségbeejtő, amikor sokszor hívő emberek is mit sem sejtve, nagy békességben együtt élnek a bűneikkel. Mindnyájunknak vannak reánk jellemző bűneink. Az alkatunkból következők, a neveltetésünkből következők, a vakságunkból következők. Szeretném kérni, hogy készüljünk a jövő vasárnapi úrvacsorára úgy, hogy őszintén kérjük ma a mi Urunkat: Uram, hadd értsem meg jobban a te irántam való szeretetedet és kegyelmedet, és ennek a fényében hadd lássam meg a reám jellemző bűnöket. Nem akarok együtt élni semmivel, ami neked utálatos, és ami alkalmatlanná tesz arra, hogy használj engem. Mert Pétert is igazában az után használta az Úr Jézus, miután húsvétot követően megbeszélték a dolgokat. Isten erre az imádságra egészen bizonyos, hogy válaszolni fog. Így, ha már beléptünk az Úr Jézus hajójába és együtt evezünk vele, még sokkal szorosabb és mélyebb közösségbe jutunk vele, és még jobban látjuk, ki Ő, és kik vagyunk mi. Bátrabban reméljük majd, hogy kikké fog formálni bennünket.

Imádkozzunk!

Megváltó Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük türelmedet. Köszönjük, hogy pontosan tudtad, kit hívsz el tanítványodul, amikor Pétert megszólítottad. Pontosán ismered nekünk is minden gyengeségünket, egész múltunkat. Mindent, amit még takargatunk. Minden olyan sötétséget, ami még nem jött világosságra az életünkben. Köszönjük, hogy te már azoknak látsz minket, akikké majd formálsz.

Nem akarjuk nehezíteni munkádat. Köszönjük, hogy meghiúsítani nem tudjuk, de nem akarjuk késleltetni sem. Segíts minket, hogy egyre jobban megismerjük téged, és ajándékozz meg minket igazi bűnlátással, őszinte bűnbánattal, és a bűnöktől való szabadulással. Hadd lehessünk engedelmes, néked élő tanítványaid.

Ámen.